90

№167

1982

ПОЧТА 5 коп СССР

СССР

МЕЖДУНАРОДНАЯ КРАСНАЯ КНИГА

Зебра Греви

Куда Київ - 47

проспект „Перемоги" 50

Кому ред. „Сільські вісті"

Индекс предприятия связи 315289

и адрес отправителя Полтавська

Козельщинський р-н

п/в „Трудовик

Тіпчук Євгенія

Павлівна.

252047

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Голод. (пережите мною)

Так, голод я знаю не з розповідей, не з книжок, не з кінофільмів. Зараз мені 70 р. Але в моїй пам'яті часто постає той 1933 рік, бо сама його пережила, і в моїй пам'яті цей страшний 33-й закарбувався на все життя.

Жили ми дружною великою сім'єю 9 осіб. Трудились і старе і мале, то мали і хліб і до хліба. І ось прийшов 1933 рік. Не можна сказати, що це був неурожайний рік. Ні. Уродив і хліб і картопля. Та ось наклали на наше господарство план хлібоздачі такий, що його не можна було виконати. Наклали один-два-три рази, аж поки весь хліб забрали. Потім стали викликати батька в сільраду і загрожували: якщо не здаватимеш хліба, то посадимо в тюрму і засудимо. На ті погрози батько нічим не міг відповісти, бо хліба вже в коморі не було. Батько не вірив, що при радянській владі, за яку він воював, можуть наказувати невинну людину. Він чесно відповідав, що хліба немає, що ми живемо однією картоплею.

Батькові не вірили. І ось появилися в селі „буксири". Так звали тих людей, які ходили по хатах із залізними списами, якими штрикали і в землю і в сіно та солому, шукаючи хліба. „Буксири" ті складалися з наших же селянських людей. І аж не вірилось, що ці люди можуть таке творити. Вони крім того, що шукали хліб, могли брати собі, що потрапить їм під руку. Так один з буксирів у нас забрав сапожний інструмент, яким мої брати шили людям чоботи. Буксири приходили в нашу хату не один раз. Вони вели себе так, щоб їх боялися. Отто вже побачать, що ходять по хатах, то передають: „Буксири!" Дорослі, може не так боялися тих „буксирів", а ми, діти, при слові „буксири" – тремтіли.

І от одного разу (дядько нам дав трохи борошна), мама іспекла коржів. Хтось крикнув: „буксири!" А мій братик Гриша (йому було 6 років) схватив 2 коржі, замотав у тряпку і сів на печі в куточку, поклавши під себе ті коржі. У його поняття входило, що коржі – теже – хліб. Один з буксирів поліз і на піч і нахально витяг з-під братика ті коржі і шкуринку у полотнищі. "Буксири" пішли з хати, а братик (ми сьогодні бачу) зліз з печі і дивився такими страшними очима, а на обличчі у нього виступили то білі, то червоні плями. І такий у нього страх получився, таке нервове збудження, що в ночі братик захворів і все кричав: „Не беріть... не треба..." Через 2 дні братика не стало...

Отак Сталін загонив у колгосп людей, а багато на той світ загнав. З голоду помер і мій татусь. Який це страшний був голод. Він забрав у нашому селі половину людей та і в сусідніх селах не менше. Як мій батько помер, то в ту яму, що його клали, поклали іще одного хлопця, бо у них у сім'ї були всі пухлі, що не змогли і ями викопати. Їли ми і „маторженики" з кукурудзяних качанів і з лободи і щавлю. Я б теж, мабуть, померла б з голоду, якби не пішла нянею до сестри, в якої була дійна корова. Ото тільки дійвом і вижили. Нарву було на луках щавлю, напечемо з нього „маторжеників" та з молоком і їмо та сир та ряжанку з молока робили. І там у сестри ходили "буксири" та не такі жорстокі були, як у нас. А люди і там мерли з голоду. Як зараз бачу, 17 молодих хлопців поклали в одну яму, бо нікому було копати ями для кожного. У нас із сестрою не раз крали корову, та спасибі добрим людям, що допомогли знайти. А найстрашніше було те, що люди їли людей. Як зараз пам'ятаю, що одна мати зарізала своїх 2 дітей, іще не встигла їх поїсти, як міліція прийшла до неї в хату, то вийняла з печі засушені дитячі тільця, а голівки знайшли за гардеробом в тряпках. Ой, який це був страх!... Який страшний той голод... 1933 рік. Скільки людей померло з голоду. А скільки невинних розстріляно!... в 1937-38 роках. Це все робив культ особи Сталіна. Будь він проклятий навіки. Нема місця йому, його прахові в Москві! Є Пінчук

його проклинають усі люди, які пережили голод.